

Til minnis um systir okkara Lydiu Sólheim Hansen

f. 25. aug. 1951 d. 15. sept. 1999

Ófatulig vóru boðini um, at okkara elskaða systur Lydia bráðliga var deyð. Eingin ávaring, at hennara lív nærkaðist endanum, var givin okkum frammanundan. Eitt óvanliga gott menniskja varð skrykt burtur í alt ov ungum aldri.

Hur hvíldi ein slíkur friður yvir Lydiu, ein friður ið eisini legði seg um øll, hon var saman við.

Ongantið nýttist henni at hevja røddina, men kortini varð altíð lurtað væl, tá hon segði sína hugsan. Einkí hóvasták gjørdi hon av sær. Litlilátin tók hon í staðin fleiri byrðar á seg enn menniskja flest.

Ongantið gramdi hon seg, virkaði einans, og var tað ein sjálfvølgja, at hon gjørdi tað, ið gerast skuldi bæði í heiminum og úti.

Ein skansi av sálarligari og kropsligari styrki er burtur her á jørð, men tá ið tey ríku og góðu minnini troka sorgina til vikis, geva tey okkum ta hjálpa og styrki, sum Lydiu í lívinum gav so ríkiliga av.

Hon var tann einasta av okkum sjeystkjum, ið buði nær mammu og pápa, og var hon ein ómetalligur stuðul fyri tey, nú tey eru farin at eldast. Missurin og saknurnin hjá teimum kann ikki metast.

Svárastur kennist saknurnin hjá tykkum Johnhard, Rannvá og Dagbjørt. Ein góð og elskað kona og mamma er ikki longur tykkara millum. Miðepilin, kjarnin í familjuni er burtur, og bert tit kenna til fulnar pinuna, ið tað sárið gevur. Men tit eru saman, og báðar hava tit ómetalligan stuðul í makum tykkara og Rannvá ikki minst í litlu Lydiu - hana sum ommann var so góð við, men fekk alt ov stutta tíð saman við.

Johnhard hevur verið so leingi í familjuni á Marknagarði, at vit systkin Lydiu meira meta hann sum bróður enn sum svákur, og fyri mammu og pápa er hann eins og sonur, og soleiðis vil tað framvegis verða.

Øll skulu vit verja minnið um Lydiu, eitt minni, sum bert hevur frið og gleði at bjóða.

Systkini

Nú verða øll vápn nýtt

Politikarar skulu ikki spæl serfrøðingar, sigur Høgni Hoydal, men samstundis loyvir hann sær at taka avgerð um, hvør er serfrøðingur og hvør ikki er tað

Leygardagin hevði ein búskaparfrøðingur eina grein í Dimmalætting og Sosialinum. Í hesi greinini verða verða kritiskar viðmerkingar gjørdar til framløgurnar, sum landsstýrið hevur havt av Hvítubók.

Á politiskum fundi í lærarskúlahøllini týsmorgun-

in, vísti Jóannes Eidesgaard til okkurt av tí, sum áður nevndi búskaparfrøðingur hevði borið fram í bløðunum.

Men hvat hendir? Høgni Hoydal, sum frammanundan hevði staðið og ávarað ímóti, at politikarar »spæla serfrøðingar«, avdúkaði al-

ment (meðan útvarpsmikrofonin stóð frá), hvussu nógv løn sami búskaparfrøðingur hevði kravt frá landsstýrinum, um hesin skuldi verða við til at framleggja Hvítubók.

Tá hesin ikki kundi gera arbeiðið fyri lægri kostnað, enn tað, sum hann vildi, so

skuldi hann heldur ikki finna sær nokk av tí, sum hinir búskaparfrøðingarnir gjørdar, segði Høgni Hoydal.

Tað má sigast at vera ein sera óhugnalig og ódæmlic mannagongd, at tann sum »talar Roma ímóti«, skal rokna við, at verða úthøngdur alment av einum landsstýrismanni, tá hesin roynir at »tíleikisgera« bæði orð og mann.

Er tað veruliga so galið, at tann, sum loyvir sær at seta spurnartekin við Hvítubók, kann rokna við, at verða avklæddur fyri al-

menninginum?

Ella er tað soleiðis vorðið, at búskaparfrøðingar, sum fáa lága løn hava rætt í øllum, sum teir siga, ímeðan teir sum krevja meira løn, taka feil?

Hvør er serfrøðingur

Tá Sambandsflokkurin og Javnaðarflokkurin siga, at Hvítubók er ívasom, so sigur Høgni Hoydal, at politikarar skulu ikki spæla serfrøðingar. Tá hesir so vísa á, at teir hava nýtt serfrøðingarnar, til at viðgera bókinu, so verða teirra serfrøðingarnar sagdir ikki at vera nóg góð-

ir. Politikarar skulu ikki spæla serfrøðingar, men landsstýrismáðurin í sjálvsstýrismálum er eftir øllum at døma tann einasti, sum kann avgera, hvør ið er nóg góður serfrøðingur, og hvør ið ikki er tað.

Tá so ein búskaparfrøðingur sigur annað, enn tað, sum gongur gjøgnum nálar-eygað hjá landsstýrismanninum, so skal hesin hunddálkast fyri fjøldini, sum tann, sum einki dugir.

Jú, her verða øll vápn nýtt.

Helgi Abrahamsen

Viðmerking:

»Eitt skrímsl fer um Føroya land - fullveldisskrímslið«

Ílitið finan hvítan ham (fáraskinnsham?) - fer tað buldrandi um oyggjarnar at upplýsa fólkíð um sannleikan. Við góðum scientologi ella kommunistiskum metodum skal fólkíð læra, at valdsharrin til allar tíðir hevur rætt. Tó, við ávisari tign, fara teir, valdsharrarnir. Figgjaðir við pengum, sum áhoyrarin sjálvur, og summi, við neyð og deyð hava lagt í landskassan.

Tey biða

So, nú sita tey har, spent at vita, hvussu teirra stóða verður. Tey skulu jú upplýsast, fyri trygg at kunna møta tí degi, tá tey sjálvi skulu velja sína framtíð. Hetta hevur verið júkað upp í saman, sum partur í tí, teir róptu »tilgongdini«. Var ein av lærusetningunum í fullveldis-katekismuni - »at alt skal út til fólkíð at taka stóðu til, einki hokus pokus, øll kort á borðið!« Tá rennur onkrum í hug, at tað var í kvøld, at fyrsta rútur-es spælið skuldi vera í sjónvarpinum. Lort eisini!

Farsan (lössluppent lystspil uden højere værdier)

Fundur er lokin. Fólk fara

smáprátandi út. Yppa øksl. Nú, bleivst tú klókari? spyr onkur. Jú, jú, tað skal nú ikki so nógv til. Undrast tó á, at tað skal ikki bera til, at siga nakað petti, um einstaka húskið. Ikki eitt orð! Tað var líkasum eisini tí, man dittaði sær til at fara á fund. Sig mær frá tær! Munnu teir ikki tosa at tosa um, hvussu burtutøkan av ríkisveitingini fer at ávirka mitt hús? Og hvat við vinnuni? Hvorjar fortreytir skulu vera fyri vinnuligari menning? Tað mugu teir for ølukkan hava kannað. Tað kann væl ikki bara vera ein spurningur um trúgv. Hjá sumnum, kanska. Tá fellur prátið inn á Watson og hansara apostlar. Hvat gera teir ikki fyri sína trúgv? Garvilt! Men hatta við búskaparvokstrinum, heili 2% frá nú og til ævigar tíðir, er sum ein sonn opinbæring. Á, det vælsignils, tað hevði verið. At kunna taka meira enn triðingin av figgarlógini, og alt skal vera við tað sama! Tað man vera tí hann Hoydal sá tað vera gott, og tað var gott!

Ivin

Tey gera eitt legg í kioskina og fáa sær blóðini við til

hús. Kaga í tey soleiðis hessini. Men tey gerast klökk tá tey siggja, at tveir hvíta-bóks-búskaparfrøðingar siga, at lítið hald var í tí, sum kom fram á fundinum. Teir tosa um fráflyting, lægri livistøði og arbeiðsloysi. Øll eru samd um, at Oskarsson man vera einasti erligi loysingarmaður í landinum. Hann vil nærmast vera við, at eingin sannleiki er til. Sigur, at eitt lop út í sjálfstýri, er eitt lop í óvissuna, men at tað er so eitt lop. Einkí trygdarnet. So man tað vera tí, at Hoydal sigur, at øll lúgva. Tað er nú eisini illa gjørt. Hann, sum hevði gjørt seg út við bæði reim og seðlum!

Har stendur eisini at lesa, at nú heldur Hoydal, at bólkurin átti at kannað vinnubúskap og húsarhald, at tað hevði verið synd at uppløyst bólkinn o.s.v. Tá tykist teimum synd í Høgni. Stakkals maður. Niðurgangsbókin jarðløgdi loysingina. Men serfrøðingarnir hava bara gjørt tað, teimum var álagt. Hvussu kunnu teir klára at lýsa alt uppá no time. Menninir standa púra á berum? Ongan tjóðarroknskap, einki nakað? Tá ið Helena D. á Neystabø

ikkí klárar at fáa endurskoðað dagpeningaskipanina eftir meira enn einum ári? Eg sigi bara so.

Men koma teir aftur, hesir sannleikasøkjandi menn, við framhaldinum av søguni, eru hesi samd um, at heldur fara tey at spæla rútur-es. Heldur stuðla sjónvarpinum í síni figgarlugu armóð ta lotuna. Tá tann lotan, sum er góð, er ikki ring. Kanska tað er rætti hugsunarháttur, tá ið tað nú visti seg, at eingir sannleikar vóru at finna. Eingir sannleikar, tær beru lygnir, sigur Høgni. Lygnirnar vóru ikki við á fundi.

Katrin Dahl Jakobsen
tingkvinna
Javnaðarflokksins

Hvør er visjónin í fullveldistossinum?

Sum ein, ið beknur seg til sosialismuna, er orðaskiftið fyri tíðuna orðið. Eg eri ikki javnarmaður, eri ikki tjóðveldismaður. Hinar flokkarnar taki eg ikki upp á tal, tí teir eru uttan áhuga í einari meting av hvat politikkur er. Eg meini: Edmund er góður virkisleiðari, Helena er klók og Jenis hevur sambandið til himmals. So er alt sagt. Og tó. Fólkaflokkurin er at samanbera við eitt svart hol, sum teir, ið tosa um astronomi, siga finnst í stjórnuhimmalinum. Tað ið dregur og styrur, uttan at tú sært tað.

Eg vil hava sosialistisku, ikki sovjetistisku ella albanksku, hugsjónirnar í hásetið aftur, og eg hoyri tær ikki frá javnaðarflokkinum. Eg hoyri tær ikki heldur frá

tjóðveldisflokkinum, ið eg veit, eisini er ein flokkur, ið hugsar um annað enn sjálfan seg. Er tað so, at tá vit hava tikið sjálvræðið, so taka vit dystin upp við »svarta holið«?

Til dømis: Er vit viljaði til at skerja fiskiflotan niður í helvt fyri at fáa produktiviteten upp á sama stóði sum íslendinga? Og hvørji eru vit í tí sambandi? Sum orðaskiftið er nú, eru tað teir, ið hava vanliga lønarimttøku (ikkí hýru), ið skulu gjalda gildið. Og summi av okkum hava onki í móti tí. Eg meini: vit rýmdu ikki í 90-árunum. So talan er um nógv fólk, ið búgva her, tí tað er her vit hoyra til.

Eg hoyri breiðpolitiska hugsan frá javnaðarflokkinum, eg hoyri ideologiskt

flog frá tjóðveldis-flokkinum. Eg vil flog, men eg vil eisini hava breið á borðið, og vil eisini at onnur enn eg fáa breið á borðið. Og gjarna meiri enn tað. Til dømis børnini og tey gomlu. Solidaritet við øðrum orðum.

Tað er sjáldvan tú fært alt, men hugaligt hevði tað verið, um vit kundu tosa um alt tað, sum tað í grundini snýr seg um: Vil føroyski kapitalurin vera uttan eitt politiskt definerað trygdarnet, og harvið taka avleiðingarnar av framgongd og afturgongd? Og vil tann meinigi føringurin taka undir við, at tað kann vera strævið til tíðir, men eisini skemtligt til aðrar tíðir? Við øðrum orðum, liva í tí óvissu, sum vit hava livað

við í öldir. Tað hevði verið hugaligt, um vit kundu tosað prinsipielt, heldur enn skotið hvørvur øðrum í skógvarnar, at onkur er afturhaldssinnamaður og annar er progressivur.

Ber ikki til at tosa um tað, ið eigur at vera innihaldið í einum møguligum fullveldi?

Heri Kragestein.